

„Ha közösségünk van egymással, közösségünk van Istennel is”

– *vallja Ferenczy Miklós, a Pata utcai Fehér templom gyülekezetének lelkipásztora*

Erős, életképes, adakozó gyülekezet – beszélgetésünk során több ízben jellemezte így az általa pásztorolt közösséget Ferenczy Miklós lelkész, aki gyülekezetéről legalább olyan büszke szeretettel mesélt, mint családjáról, három gyermekéről és három unokájáról. Adventi időszakban látogattunk el hozzá, és a templom melletti Fehér Galériában üldögélve – a falakon remekművek sorakoznak – tekintettük át a Kolozsváron ötödikként létrejött Pata utcai (hivatalos nevén Újalsóváros) egyházközség múltját és jelenét.

SÁNDOR BOGLÁRKA ÁGNES

Mindent örömmel fogadni

– Belváros, Alsóváros, Hídelve: ezek voltak Kolozsvár régi nagy gyülekezetei. A nagy szocialista iparosodással szükségessé vált a külvárosi gyülekezetek kialakulása, ötödikként jött létre a mi egyházközségünk. 1953-ban még itt volt a város vége. Akkoriban döntötték el az itteni hóstátiak és iparosok, hogy közösen létrehozni egy imaházat, amelyet 1954 novemberében szentelt fel Vásárhelyi János püspök. Az új imaház első lelkésze Kassay Géza volt 1971-ben bekövetkezett haláláig, majd meghívott lelkészként Adorjáni Albert szolgált itt 1977-ig. 1971-ben már 5600 lelket számáltak, a tőmbházak építésével azonban ez a szám 7500-ra emelkedett. Ekkor kezdődött ebből a gyülekezetből két másiknak az önállóodása: egyik a Bulgáriatelep, ahol már régebben is létezett egy kis imaház, a másik pedig Kölesföld. 1977-ben ez a folyamat befejeződött, a Pata utca maradt 3600 lélekkel. Azóta önálló a gyülekezet, amely magába foglalja a Györgyfalvi úttól a mostani Iulius Mallig terjedő városrészt. Ennek az a nagy előnye, hogy a legtávolabbi gyülekezeti tag is mindössze 500-600 méterre lakik a templomtól, tehát mindenkit könnyedén elérünk. A jövő egyházától nem azt kell várnunk, hogy a tagjai eljöjjenek hozzánk, és részt vegyenek az istentiszteleten, hanem az a fontos, hogy mi hogyan keressük meg a híveinket.

– *Mikor és honnan került a Pata utcai gyülekezet élére?*

– Éppen harminc évvel ezelőtt, advent második vasárnapján látogattak meg engem a megbízott presbiterek akkori szolgálati helyemen, Pustakamaráson, hogy meghívjanak ebbe a gyülekezetbe. 1982 májusától szolgálom itt. Az itt töltött évek nem csak a magam lelkesi életében jelentenek sokat, hanem a gyülekezet és a pres-

bitérium számára is, hiszen közös a munkánk. Nagyon lényeges, hogy milyen munkatársakat találunk, és hogyan tudjuk őket bevonni a gyülekezet építésébe. Úgy érzem, nekem ez sikerült, ennek pedig az a titka, hogy lelkesi szolgálatomat a Mezőségen kezdtem. Hat éven át jártam a szórványvidéket, ott tanultam meg mindent örömmel fogadni, mindenért hálasnak lenni, mert azok az emberek mindig mindenért nagyon hálasok voltak, nagyon várták a szolgálatot. Ez sok esetben akár 20 km gyaloglást is jelentett, én mégis azt mondom: a legszebb éveimet töltöttem Pustakamaráson, ott született mindhárom gyermekünk, és életre szóló kapcsolatok szövődtek az ottaniakkal. Ma is úgy megyek oda, mintha hazamennék.

Gyülekezeti ház, torony, templom, kolozsi „nyaraló” – önerőből

– *Hogyan kezdődött az itteni szolgálata?*

– A 80-as évek nagyon nehezek voltak: 1986-ban államosították a parókiát. Ekkor a gyülekezet saját erejéből megvásárolt egy családi házat, azóta is ez a lelkesi lakás. Ez volt az első nagyobb befektetésünk, aztán következett 1989, amikor az imaházat is államosítani akarták. Szerencsére az akkori presbitérium is nagyon összetartó volt, mellém állt és támogatott, és végül ezt sikerült elkerülni, de akkor derült ki, hogy lelkesledeim mulasztása miatt nem teletelték az ingatlan. Elég hosszú időnek kellett eltelnie, amíg megérett az építés, bővítés gondolata. Végül megkaptunk ugyan az átépítési engedélyt, de mivel nem hagyták jóvá, hogy oldalra bővíljünk, maradt a lefelé és felfelé való terjeszkedés lehetősége. Lefelé kis gyülekezeti termet alakítottunk ki az alagsorban 50 nap alatt, majd 150 munkanap alatt tudtuk átépíteni az egykori imaházat 350 férőhelyes templommá. Hívó, áldozatkész ez a gyülekezet: nem külföldi támo-

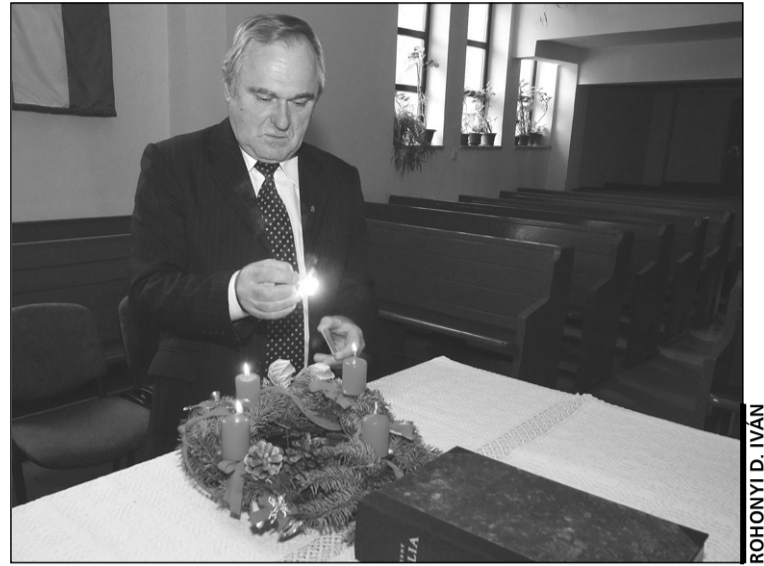
gatóból, hanem saját erőből valószínűleg meg mindent. Mi nagyon kevés külföldi támogatást kaptunk, a gyülekezet rájött arra, hogy ha magunknak építünk, és ezért áldozatot is hozunk, annak sokkal jobban tudunk örövendeni, mintha adományban kapnánk. A templomot 2000-ben szenteltük újra, akkor kapta a Fehér templom nevet, mivel kívül-belül hófehér, a gyülekezeti terem is így lett Fehér Galéria. A Jelenések könyvében fehér ruhába öltözöttekről beszél a látók, akik a nyomorúságból jönnek, de megfehéřítették ruhájukat a bárány vérében: ez emlékeztet minket arra, hogy talán sokszor nyomorúsággal jövünk ide, de itt van Valaki, Aki mindig vár, és meg akar szabadítani minden nehézségtől.

2003-ban megkaptuk az engedélyt a torony és egy gyülekezeti ház építésére. Hat hónap alatt építettük fel, szintén saját erőből. Magába foglalja a hivalt, a gyülekezeti termet mellékkeliséggel, az emeleten a lelkesi irodát, vendégszobát és teljesen bebútorozott segédlelkési lakást. 2005 novemberében hálóadó istentisztelet keretében, a budai Szilágyi Dezső téri testvérgyülekezet látogatásával egybekötve, lelkeszük, Illés Dávid szolgálatával szenteltük fel a termet, és hogy ez mennyire vált hasznossá, azt igazán a gyülekezeti életben tudjuk felmérni. Itt tartjuk a bibliaórákat, presbiteri gyűléseket, nőszövetségi tevékenységeket, vallásórát, emellett azonban rendszeresen időszakos kiállításokat is szervezünk. Az első perctől úgy terveztük a presbitériummal, hogy a gyülekezet is használhassa a termet: a keresztelesein 80 százalékanak az ünnepi ebédjét itt szervezik, babasúróknak, véndiák-találkozóknak is otthont adunk.

Otthon lenni a gyülekezetben

– *Mi ennek a gyülekezetnek a sajátossága?*

– Ebben a gyülekezetben otthon érzik magukat az emberek: akár istentiszteleten, akár ebben a gyülekezeti teremben. Olyan közösséget akartunk teremteni, ahol a templomban és otthon is jelen van az evangélium. Hiszem, hogy mi nagy család vagyunk, és ennek tartását is meg tudjuk valósítani. Ennek elősegítésére nemrég Kolozson családi házat vásároltunk, amelyből gyülekezeti központot építettünk ki, jelenleg öt-éves építkezési program közepén vagyunk. A ház már lakható és kényelmes, de további munkálatok is várnak még ránk ahhoz, hogy családok, csoportok számára közösségépítő teret biztosíthassunk ott. Az Úristen csodája, hogy annyi mindent meg tudunk valósítani. Mi csak eszközök maradtunk, akik sok mindent vállaltunk és akartunk. Visszagondolva azt mondom: mindezt egy olyan gyülekezettel valósítottuk meg, amely megérezte, hogy ha közösségünk van egymással, akkor közösségünk van Istennel is. A szeretetközösségből pedig nem hiányozhat az, amit Pál apostol mond a rómaiakhoz

Ferenczy Miklós „életreceptje”: hit, hűség, hála, humor

írott levélben: az erős az erőtelen gyengeségét hordozza. Azt hiszem, kolozsvári viszonylatban el tudom mondani, hogy ez az egyik olyan gyülekezet, amely mindig tudatosan fordul a gyengébbek felé, és nem csupán imádsággal támogatja őket, hanem hathatós anyagi segítséggel is.

Már a 80-as években is az volt a gyakorlatunk, hogy karácsonykor, húsvétkor és nyáron a székelykeresztúri árvaházból kb. 20-25 gyereket láttunk vendégül családoknál. Ez mindig csodálatos módon megmozgatta a gyülekezetet. Adventkor mindig kitesszük a templomban a piros csizmákat, ezekről mindenki tudja, hogy a gyermekek és rászoruló perselye, és sok esetben ebben vannak a nagyobb adományok. Akkor teljes az életünk, és akkor tudunk örövendeni, ha nem kapni, hanem adni akarunk, és adni tudunk. Azon túl, hogy Magyarországon van három testvérgyülekezetünk (a budai, a dunaharaszti, illetve a debreceni Alsó-Felsőjózsa Gyülekezet), amire igazán büszkék vagyunk, az, hogy testvérgyülekezetünk a pustakamarási, a sztánai, a kidei, a mocsai és a madarasi fekete gyülekezet, akiket rendszeresen igyekezünk segíteni, kölcsönösen látogatjuk egymást.

Azt szoktam mondani, hogy az életünkhöz több H betűs szóra van szükségünk. Egyik a hit, mert az hozzátartozik az életünkhöz, hiszen aki Isten elé akar állni, annak hinnie kell, hogy van, és megjutalmaz, mint olvassuk a zsidókhöz írt levélben. A másik a hűség, mert erre int a Jelenések könyvében az ige: légy hív mindhalálig, és neked adom az élet koronáját. Aztán jön a hála, mert a zsolnáris szerint hálával áldozzál és teljesítsd a Felségesnek tett fogadásaidat, mert aki hálával áldoz, az dicsőít Engem. A negyedik pedig a humor, mert a múlt rendszerben sok mindent csak humorosan lehetett elfogadni, de ez mindenképp hozzá kell hogy tartozzon az életünkhöz.

– *Jelenleg számszerűen mekkora ez a gyülekezet?*

– Az egykori nagy lélekszám mára sajnos 2000-re esett vissza, főleg azért, mert 25 év alatt másfélezzerrel többlet tettünk, mint kereszteltünk. Mégsem mondhatom, hogy idős gyülekezet a miénk, pedig Kolozsvár legrégebbi negyede a Györgyfalvi, és sokan elhunytak

már azok közül, akik valaha, amikor épült, fiatalon jöttek ide. De lelkes fiatal családok vannak, elég sok a gyermek és a konfirmándus ifjú. Egyik elégtelenem, hogy ma már azoknak a gyermekeit konfirmálok, akiket idekerülve eskettem, majd újszülötteiket kereszteltem is. Kevés az a család, akiknek az életében valamilyen szolgálatot ne végeztem volna.

A gyülekezet több mint fele valamilyen formában eljut istentiszteletre. Tavaly a vasárnapi átlag 300 lélek volt, nagy ünnepen ennek a kétszerese: húsvétkor például a betegekkel együtt 850-en éltek úrvacsorával. Ez nem jelenti azt, hogy elégedettek vagyunk. Hálaság lehetünk, hogy a munkánkban áldás van, de mindig keressük az alkalmakat, amelyek által valóban meg tudjuk szólítani az embereket. Az idősök vasárnapján havonta egyszer kb. 25 idős gyülekezeti tagot látunk vendégül ebédre, ezt is szeretnénk ismét szokássá tenni.

Álmodtam, de nem álmodoztam

– *Két fontos jubileum is közeledik az életében: lelkesi szolgálatainak 40., a Pata utcáinak pedig 30. évfordulója. Mit kívánna önmagának e kettős ünnepre?*

– Visszatekintve nyugodt lélekkel el tudom mondani, hogy kudarcaim sosem voltak. Mindig tudtam, mit lehet megvalósítani: álmodtam, de nem álmodoztam. Sok mindent sikerült elérnem, e mögött azonban mindig ott állt a családom. Ha megkérdezték tőlem, mi a sorrend az életemben, azt feleltem: első a gyülekezet, aztán megint a gyülekezet, aztán a család. Megértő családom van, akik sosem sérelmezték, hogy esetleg karácsonykor várniuk kellett, hogy együtt tudjunk asztalhoz ülni, ezt azonban most kárpotólják a vasárnapok, amikor együtt lehetünk mindannyian. Jutulomként éltem meg, hogy ilyen családom és ilyen gyülekezetem lehetett, ez mindig erőt adott. Hiszem, hogy a gyülekezet és a munkatársaim ezentúl is mellettem lesznek, együtt sok mindent megvalósítunk, mindezért pedig egyedül Istené a dicsőség, hiszen mind ez ideig megsegített, és hiszem: Ő tudja, mi az, amire szükségünk van.

Konfirmálásakor megtelik a templom népviseletbe öltözött ifjakkal